No. 1155 Zaterdag 17 Februari 1906. 23ste Jaargang.

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0.20.

BUREAUX VAN DIT BLAD
REDACTIE: Waterkant, Otrabanda, No. 223
ADMINISTRATIE: Plein Concordia, No. 129, Pietermaai

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di abonnement ta fl. 2,— pa tres luna pagá padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl. 10,— pa anja.
Un number sol fl. 0,20.

Curaçao, 16 Februari.

VERKLARING.

In *De Vrijmoedige* van Donderdag 15 Februari plaatste Mr. G. PINEDO een Open Brief aan ons adres, als antwoord op hetgeen wij over hem schreven in ons Blad van 3 Februari ll.

Verleden week hebben wij nog eens duidelijk aangegeven, wat de aanleiding was van ons optreden. Wij stonden in onze meening, dat bedoelde stukken van Mr. PINEDO waren, volstrekt niet alleen. Zonder vrees van te worden tegengesproken durven wij verklaren, dat verreweg het grootste gedeelte van het lezend publiek hetzelfde dacht. De taal, de stijl van de bedoelde artikelen verschilde blijkbaar zooveel van de schrijfwijze der andere stukken, welke gewoonlijk in *De Wekker* voorkomen, dat ieder, dien wij spraken, de hand van Mr. PINEDO daarin meende te zien. Bovendien behoefden sommigen onzer zegslieden niet alleen op taal en stijl der stukken af te gaan, maar konden van de meer speciale vrienden van den Heer PINEDO weten, of hij de schrijver was. Op deze publieke opinie van Curaçao hebben wij gesteund, toen wij Mr. PINEDO aanwezen als den schrijver der stukken, waarin het optreden van den Raad tegenover den Gouverneur belachelijk werd gemaakt.

Op diezelfde algemeene opinie steunden wij, toen wij spraken van een bijbedoeling, welke aanleiding gaf tot dergelijk ageeren in *De Wekker*.

Een ieder wist en zeide het ook ronduit, dat alles alleen geschiedde om den Gouverneur aangenaam te wezen, niet omdat men overtuigd was slechts te verdedigen, wat waarheid is en recht.

Wat wij hier publiek maken, zal voor Mr. PINEDO niets nieuws bevatten, daar wij hem persoonlijk hetzelfde reeds hebben medegedeeld.

In de overtuiging, dat Mr. PINEDO de schrijver was der bedoelde artikelen, mochten wij gerust veronderstellen, dat wie kaatst ook den bal zal verwachten. Wij begrepen echter niet, hoe iemand die in een glazen huisje zit, het eerst met steenen begon te gooien, want wanneer men anderen iets onaangenaams zegt, stelt men zich bloot ook iets onaangenaams te hooren.

Te lang reeds zijn de Katholieken gesard en getergd in onze Kolonie. Maar, wanneer nu alles, wat door de Katholieke Bladen geschreven wordt om onze eigen Katholieke belangen, of het belang der Kolonie te verdedigen, wordt verdacht gemaakt; wanneer men zich verder niet ontziet om ook alles wat van *niet-katholieke zijde* geschreven werd, weder bespottelijk te maken, zoo dit toevallig eenigszins overeenkwam met de opinie, in de Katholieke Bladen verkondigd; dan moesten wij ons wel verdedigen en de drijfveeren aangeven, waardoor onze bestrijders in beweging werden gebracht. Men moet toch niet meenen, dat de Katholieken vogelvrij-verklaard zijn, en niet evenveel recht hebben als de andere burgers. Men moet toch niet denken, dat men ons bespotten en beleedigen kan, zooveel men wil.

Wij zoeken geen strijd, maar tart men ons tot den strijd, dan ontwijken wij dien niet.

Wij gelooven reeds jaren lang bewezen te hebben door ons gedrag, dat wij de voorschriften omtrent Christelijke liefde en verdraagzaamheid voldoende kennen en beoefenen tevens.

Dat nu onze tegenstanders, die deze principen ook zeer goed schijnen te kennen, daar zij ze ons voorhouden, zelf nu ook eens beginnen volgens die beginselen te leven.

Wat nu de uitvluchten betreft, waarover Mr. PINEDO spreekt; een ieder, die den Open Brief in *De Vrijmoedige* heeft gelezen, zal ons gelijk geven, dat wij dergelijk geschrijf weigerden op te nemen in ons Blad.

Men wete hierbij ook, dat, wat ons werd aangeboden nog iets meer gerekt was. Waarom er nu sommige zinsneden werden uitgelaten, kunnen wij best begrijpen.

Het tweede stuk, dat ons werd aangeboden, nadat wij herhaaldelijk hadden aangedrongen een *zakelijk* protest te mogen ontvangen, hebben wij volstrekt niet geweigerd. Toen de heer PINEDO wist, waarom wij bij tweede lezing ook dit protest slechts als een „schijnbare loochening" zouden aanmerken en niet, zooals wij bij het eerste inzien ter goeder trouw meenden, als een „voldoende loochening," vroeg Mr. PINEDO zelf ons het stuk terug. Hij verklaarde het dan beter te vinden, dat wij beiden ons tot niets verbonden, maar vrij bleven om te schrijven, wat wij meenden ter zake dienstig te wezen. Daarop besloten wij hem het stuk terug [illegible]

Te meer, daar wij wisten, dat MR. PINEDO zijn protest ergens anders kon plaatsen, waardoor het voldoende onder de oogen onzer lezers zou komen.

Een half uur later ontvingen wij echter wederom een derden brief, waarvan wij de ontvangst schriftelijk erkenden, zonder meer, omdat de zaak was afgehandeld en dit schrijven in hoofdzaak aan het tweede gelijk was. Dit derde zoogenaamd protest hebben wij gepubliceerd en beoordeeld.

Wij maakten dit schrijven publiek, omdat het aan ons als Redacteur was gericht, en blijkbaar in plaats moest treden van stukken ons ter plaatsing toegezonden.

Wie van ons beiden nu naar uitvluchten zocht, moge thans het publiek beoordeelen.

Eindelijk zegt Mr. PINEDO, dat de stukken der *feitelijke* Redactie toch *per se* als *Redactie*-Artikelen moesten worden beschouwd.

Zeker, Mr. PINEDO moge al geen *Redacteur* zijn, of niet behooren tot de Redactie commissie, hij wordt door de publieke opinie aangezien als de werkelijke schrijver der door ons bedoelde artikelen en is daarom de *feitelijke* redacteur. Zijn stukken *kunnen* als redactie-artikelen worden *beschouwd* maar behoeven nog niet redactie-artikelen *genoemd* te worden. Men zal altijd kunnen verklaren, dat zij geen redactie-artikelen, geen artikelen geschreven door de Redactie, of Redactie-commissie *zijn*.

Ten slotte nemen wij het vierde protest, de verklaring van MR. PINEDO thans voorkomende in *De Vrijmoedige* zeer gaarne over. Hij verklaarde:

1°. dat hij niet behoort en ook nooit heeft behoort tot de Redactie-Commissie van De Wekker; [illegible] J. C. W[illegible]

2° dat hij met het Redacteeren van dat Blad hoegenaamd niets heeft te maken, noch ooit iets te maken heeft gehad;

3° dat weliswaar nu en dan, zoowel in dat Blad alsook in andere Bladen, artikelen van zijne hand zijn verschenen; maar, dat hij noch in DE WEKKER, noch in eenige andere Courant eenig Artikel heeft geschreven, heeft geplaatst of heeft doen plaatsen, waarin het Conflict tusschen onzen Gouverneur en den Kolonialen Raad wordt besproken.

Feuilleton.

EEN AARDIG PRESENTJE.

Het was juist, toen mevrouw Meesters zich weer eens goed kwaad had gemaakt over de antipathie van haar man voor huisdieren, dat mevrouw Meijer, echtgenoote van kapitein Meijer een bezoek bracht.

— Hemel, wat zie je er bedrukt en bedroefd uit, merkte zij op. Is er vanmorgen iets gebeurd liefste?

— O neen; maar die afkeer van mijn man voor huisdieren brengt me zoo van streek. Ik mag van hem geen kat hebben, geen hond, geen geit, geen koe, ja zelfs geen paard, antwoordde mevr. Meesters, in tranen uitbarstende. En nu vind ik hem gewoonweg akelig; er zijn toch geen andere dieren die je kunt houden?

— Nu liefste, zeide de goede vrouw van den kapitein, op moederlijken toon, maak je daar nu maar niet kwaad over, want ik denk, dat ik juist iets heb, wat je hebben moet.

— Werkelijk? riep mevrouw Meesters uit. Wat is 't?

— Een aap, antwoordde Mevrouw Meijer. De kapitein is gisteren uit Madagascar tehuis gekomen en heeft me meegebracht het allerliefste aapje, dat er ooit bestaan heeft. Hij heeft 't me laten zien, maar ik wil het ding niet hebben, zoodat ik 't u maar zal zenden.

— O, wat zal Henri verrukt zijn. Hij is altijd zoo vriendelijk tegen apen, als er orgeldraaiers voorbij komen. Dat ik dit diertje houd, zal hem niet kunnen schelen. Och toe, zend het me nog vandaag.

— Morgen zult ge het hebben, liefste. Ik zal het vanavond tegen den kapitein zeggen, en dan zal hij hem morgen wel zenden, antwoordde mevrouw Meijer en vertrok na den gewonen afscheidsgroet.

Den volgende morgen om ongeveer tien uur belde een matroos aan het huis van mevrouw Meesters aan. Mevrouw zat bij het raam en voor de jongen half weg op de trap was, had ze hem de kooi reeds afgenomen, die een heel klein aapje huisvestte. De jongen vertelde, wat ze hem te eten moest geven en zeide dat hij Jocko heette.

Eerst wist mevrouw niet wat ze doen zou. Jocko al of niet in zijn gevangenis laten, maar ze vond het toch wel wat wreed het beestje zoo op te sluiten en daarom opende ze het deurtje.

Jocko stapte uit, schudde eens, en keek zijn meesteres aan. Deze bood hem wat suiker aan, doch dat lustte hij niet. Ze dacht dat hij misschien wel een paar koekjes zou willen en verliet de kamer om ze te halen. Toen ze terugkwam stond ze als verlamd van verbazing.

Jocko had plaats genomen op het midden van den schoorsteenmantel, de helft van de dingen die er op stonden, had hij al op den grond gegooid. Zij vroeg hem er af te komen, maar Jocko was vrij en wilde vrij blijven.

Zij wierp hem haar schort toe en hij beantwoordde dit schot, door haar de schoonste vaas voor de voeten te werpen. Zij trof juist haar eksteroog en den geblesseerden voet oplichtende, hinkte ze op den anderen verder.

— O, o, o. schreeuwde ze. Mijn mooiste vaas! en hij heeft de pendule op den grond gegooid en Henri's meerschuimen pijp gebroken. Wat moet ik doen?

Bij elk woord dat mevrouw Meesters sprak vlogen links en rechts dingen die tevoren aan Jocko's blik ontsnapt waren.

Heelemaal in de war, verzocht ze de meid even op te letten, terwijl ze zelf 't diner klaar zou maken.

Nauwelijks was ze weg, of een door merg en been snijdende gil kwam uit de richting der kamer, gevolgd door 't geluid van voortstuivende voetstappen. De meid kwam de keuken binnensnellen, met loshangend haar met een groot blauw oog en een in honderd stukken gescheurde schort.

— Ik blijf geen minuut meer hier. Die leelijke kleine spillebeen trok gezichten tegen me, totdat ik 't niet langer kon uithouden en hem zijne brutaliteit betaald zette. Hemeltje lief! maar hij is zoo sterk als Samson. Hij sprong op mijn schouders, en sloeg met z'n pooten op m'n hoofd, totdat ik mijn schort er over heen sloeg, en zie nu eens hoe ik er uitzie.

Bridget wilde met een bezem in de kamer terugkeeren.

— Ik zal dien kleinen duivel eens laten zien, dat ik warempel even goed raken kan als hij.

Mevrouw Meesters hield een heel pleidooi om haar toch maar te doen besluiten te blijven, totdat het diner klaar was, doch daar had de moe-

Deze laatste, de 3de verklaring kan voor ons natuurlijk slechts waarde hebben. Zoo wij deze verklaring als waar beschouwen, zou er natuurlijk uit volgen, dat wij, en het grootste gedeelte van het lezend publiek, ons hebben vergist.

In dat geval zouden wij het natuurlijk betreuren, dat de vergissing, waaraan wij ons met zoovele anderen schuldig maakten, ons het eerste artikel tegen MR. PINEDO in de pen gaf.

Wij moeten hier echter vrijmoedig verklaren dat wij van die vergissing nog niet overtuigd zijn, en dat tal van personen, die wij toevallig er over spraken met ons van hetzelfde gevoelen zijn.

De overige beweringen, die in het stuk van MR. PINEDO voorkomen, het prijzen van zichzelven etc. meenen wij onbesproken te kunnen laten. Alleen nog dit.

Wij hebben wel altijd verondersteld, dat vele artikelen, die indertijd tegen Gouverneur BARGE zijn geschreven, van Mr. PINEDO waren. Openlijk is hij daar echter tijdens het bestuur van MR. BARGE nooit voor uitgekomen.

Van zijn ontslag weten wij alles, wat er Indië van bekend is. Wanneer het MR. PINEDO, zooals hij schrijft, in tien jaren tijd niet gelukt is de hooge Regeering in Indië te overtuigen, dat het ontslag onrechtvaardig is gegeven, moet hij het ons niet euvel duiden, dat wij het vooralsnog als verdiend beschouwen. Wij mogen immers niet aannemen, dat men zonder zeer gewichtige redenen, aldus iemand in zijn eer, zijn goeden naam, zijn carière bleef treffen, terwijl andere rechterlijke ambtenaren, op gelijke wijze ontslagen, later wel in eere werden hersteld.

Ten slotte willen wij hier nog aan toevoegen, dat wij de laatsten zouden zijn geweest om hem daarvan openlijk een verwijt te maken, zoo wij niet gemeend hadden, dat hij zelve ons daartoe door zijn optreden noodzaakte.

Correspondentie.

CONCESSIE of HUURCONTRACT?

II.

Het oude systeem, indien men het goed beschouwt, was zoo slecht niet en gaf de rechthebbende op de gronden een vaster waarborg voor de toekomst dan de huurcontracten, die voor de erfgenamen van den huurder van nul en geen waarde zijn, want art. 14, tweede alinea, luidt aldus:

„Bij het overlijden van den huurder vervalt het huurcontract, doch indien dit door den huurder gedurende diens leven getrouw werd nagenomen, zal het, op een binnen drie maanden daarna door één zijner erfgenamen in te dienen aanvraag, en op advies van den gezaghebber, aan dien erfgenaam kunnen worden overgedragen."

Nemen wij tot verklaring van dit artikel nu het volgende voorbeeld: Een huisvader heeft met vlijt en zorg zijn gronden, die hij bij huurcontract onving, flink bebouwd. De 10 hectaren staan vol met aloë, divi–divi–boomen, een flinke molen met put, een hofje is er op aangelegd en de noodige gronden liggen op den regen te wachten, om onmiddellijk met mais, boonen, pinda's en ander zaad van verschillende veldvruchten te worden bebouwd. De 10 hectaren met woning, magazijnen, enz. vertegenwoordigen minstens een waarde van een kleine 1500 gulden. Zijn kinderen zijn *allen* op die gronden grootgebracht, hebben daarop gewerkt. In het zweet huns aanschijn zijn die gronden gemaakt, wat zij nu zijn. Nu komt vader en moeder te sterven. Met recht mogen alle kinderen verwachten hun aandeel in de nalatenschap hunner ouders te ontvangen en beschouwen, als zoodanig die gronden, waarop zij met vader en moeder gewerkt hebben en niet zonder redenen; doch hetgeen zij meenden, een nalatingschap te zijn van allen, is nog geen nalatingschap voor één, doch *kan* worden overgedragen, volgens boven aangehaalde woorden uit art. 14 aan ÉÉN der erfgenamen, op in te dienen aanvragen en op advies van den gezaghebber, aan dien *eenen* erfgenaam.

Een uitsluiting dus van alle erfgenamen, die recht hebben op die gronden. Zelfs, al is de tijd van overeenkomst nog niet verstreken, dan kunnen die gronden toch slechts aan één worden overgedragen. Zoo een overeenkomst past in het kader van d[illegible] genwoordigen tijd volstrekt niet, en geeft aanleiding tot de grootste ontevredenheid, en moet tevens een groot motief zijn voor ouders, om, grond, bij huurcontract verkregen, niet tot vruchtbare en winstgevende gronden te maken.

Met de concessie–gronden gaat het geheel anders. Hiervan komen, na 't overlijden der ouders, alle erfgenamen op en ontvangen ieder zijn persoonlijk aandeel in de gronden of bij private of publieke verkooping zijn aandeel in den verkoop. De vrees, dat bij verkoop der concessie–gronden het monopolie-systeem te veel in de hand gewerkt en het doel gemist wordt, waardoor het gouvernement geleid is met het afstaan van gouvernements-gronden, is wel een weinig te breed uitgemeten, want indien die vrees werkelijk zoo zwaar woog, als men doet uitkomen, dan moesten er thans al heel weinig gronden in concessie bij kleine landbouwers te vinden zijn en toch zijn er noch honderden kleine landbouwers van concessie-gronden, die ieder jaar hun betaling voor die gronden aan het gouvernement komen voldoen.

Een reden, dat bij verkoop der concessie–gronden zoo weinig kleine landbouwers die gronden koopen, ligt ook in de manier waarop zoo een verkooping geschiedt.

Publieke verkoopen hebben hier plaats na het aanplakken van een klein biljet in het hollandsch geschreven en opgeplakt aan het Fort. Buiten een paar lui, die hollandsch verstaan en hun attentie op dat stukje papier vestigen, is er niemand, die er iets van ziet of hoort. De verkoop heeft dan ook gewoonlijk plaats in tegenwoordigheid van een paar menschen, zoodat in den regel een publieke verkoop minder opbrengt dan de waarde, die de gronden in zich zelve hebben. Wanneer het gouvernement meer openbaarheid van een publieke verkooping vorderde b. v. dat op verschillende plaatsen met groote letters in de papiamentsche taal die verkooping moet worden aangeplakt en men een flinke advertentie er van b. v. in de *La Cruz* moet plaatsen, een courant, die op alle punten van het eiland gelezen wordt, dan zou dusdanige verkoop meer bieders trekken en van zelf meer gelegenheid geven, dat kleine landbouwers, die nu slechts een paar hectaren in huur hebben, ook concessiegronden kunnen koopen. Ook is zoo een verkoop veel meer in het voordeel der verkoopers, die op die wijze een beteren prijs der gronden zullen maken.

In het begin van onze correspondentie hebben wij geschreven, dat al de artikelen in het huurcontract in zich zelve prijzenswaardig zijn, doch wij maakten er een uitzondering voor art. 11. Dit artikel luidt aldus:

„Binnen een jaar na het aangaan dezer overeenkomst, moet de gehuurde grond door den huurder behoorlijk omheind zijn."

Naar onze bescheiden meening zal het doordrijven van bovengenoemd voorschrift, de geheele ondergang zijn van de veefokkerij op ons eiland, want wat zal het gevolg zijn als aan dit artikel de hand wordt gehouden? niets meer of minder dan dat voor het vee bijna geen andere gronden zullen openblijven om te grazen dan de groote wegen en de kleine voetpaden naar de gronden. Vooral de benedendistricten kunnen hun beesten wel slachten of verkoopen, daar bijna alle gouvernementsgronden reeds in huur gegeven zijn. Gelukkig, dat wij op het oogenblik een gezaghebber hebben, die de kwade gevolgen van het opvolgen van dit voorschrift inziet en niet doordrijft om wille van het algemeen belang der veefokkerij, doch het voorschrift ligt er, en er kunnen andere meesters komen, die zich meer aan aan den letter dan aan den geest van het contract houden en in dat geval is het, gelijk boven gezegd is, met onze veefokkerij gedaan.

De gronden op Aruba hebben voor het grootste gedeelte zoo een afsluiting niet noodig, daar de aloëvelden en de gronden, waarop divi-diviboomen staan, volstrekt niet afgesloten behoeven te worden. De eigenaar der huurgronden zal zelve het beste weten, wat hij noodig heeft te omheinen, wat niet. Wil het gouvernement dat er een duidelijke lijn getrokken wordt van de verhuurde gronden, dan kan zij een greppel laten graven, maar zoo dat de geiten en schapen hun voedsel tusschen de aloë en divi–divi kunnen zoeken, en de gronden te gelijk kunnen bemesten.

En nu de slotsom: wat is het beste concessie of huurcontract? Wij zijn voor concessie, doch wellicht is hier een middenweg te vinden. Het gouvernement zou kunnen beginnen met huurcontract, waarin verandering der artikelen, die bezwaarlijk zijn en dan na b. v. vijf jaar de huurder dierzelfde gronden in concessie over, doen volgens het oude systeem indien de huurder de voorschriften van het contract goed heeft vervult en door arbeid en een redelijk leven het wezenlijk verdiend heeft. an vooruitzicht om zooveel als bezitter der gronden te worden zal een aansporing zijn om met alle krachens zich op den landbouw toe te zegen, een aansporing, die niet anders dan van het grootste belang [illegible] wezen en voor de bevolking en voor de ontginning der gronden.

En heeft het gouvernement soms ook wettelijke redenen om die gronden niet in concessie af te staan, wel laat het zulks dan geven als *erfpacht*, dat door onze wetboeken erkend wordt en hetzelfde kan geven, wat de concessie tot nu toe gegeven heeft, maar geheel volgens de wet. (B. W. 759 — 775.)

L.

---

dige meid geen ooren naar en pook en bezem nemende, trad ze weer de kamer binnen, waar Jocko monarch was over alles wat hij zag.

Om ongeveer half zeven kwam mijnheer Henri thuis met een vriend, die zijn vrouw nog maar eens had gezien. Henri bemerkte wel den verwarden toestand, waarin zijn vrouw verkeerde, maar schreef dien toe aan het medebrengen van een vriend zonder z'n vrouw iets te zeggen.

De arme mevrouw trachtte haar man en zijn vriend in de huiskamer te houden, terwijl ze de tafel gereed maakte, ondertusschen inwendig biddende, dat Henri het maar niet vreemd zou vinden dat zij, in plaats van de meid, het diner klaar maakte.

— O, zeg eens Ella, riep hij uit, wat te drommel is dat voor een leven in de kamer hier neven? 't lijkt wel of iemand onzen heelen rommel aan het breken is. Ik wou naar binnen gaan, maar de deur is gesloten.

E-e-ik-ik weet het niet, liefste; minschien is Bridget wel de stoelen aan 't uitkloppen. En zij zag in haar verbeelding de onverschrokken dienstbode met den pook...Jocko's hoofd aan 't uitkloppen.

— Kloppen, gilde Meesters. Kloppen? Nu. En in de kamer!

— Ik bedoel de dingen recht aan 't zetten. Ja Bridget is de dingen....

— Sapperloot, riep Henri uit. Is dit huis bespookt? Iemand gooit al onze dingen op den grond.

Mijnheer Meesters schreeuwde de meid toe, de deur te openen, maar toen er geen antwoord kwam, duwde hij en zijn vriend haar open. Omzichtig stak hij het hoofd om het hoekje, doch trok het een oogenblik later met een pijnlijken kreet weer terug.

Een vaas lag aan stukken op den vloer en Henri wreef zijn hoofd.

Thans kwam zijn vriend ter hulp, en met een stok in de hand, gluurde hij ook even om het hoekje, Klets!

Een onbreekbaar dingetje vloog tegen den muur, vlak langs 't hoofd van Henri's vriend. Dit gaf hem moed en dapper stapte hij de kamer binnen.

— Goede hemel, gilden ze gelijktijdig. 't Is een aap! en Henri's vriend sloeg met zijn stok naar Jocko.

Maar Jocko was te vlug en tusschen zijn beenen doorspringende rende hij de kamer uit. Hij ging op de eetzaal af, waar de tafel voor t'diner kaar stond.

Mevrouw was verdwenen en toen haar echtgenoot en zijn vriend binnen kwamen, vonden ze Jocko met zijn staart aan de gaskroon hangen, een verzameling makende van de borden en schalen op de tafel, om als ammunitie te gebruiken.

— Gooi je stok naar hem toe.

— Om de weerga niet, antwoordde Henri's vriend. Dien heb ik noodig ter verdediging.

De aap zat geen oogenblik stil. Hij wierp alles, wat hij bijeen had kunnen krijgen. Terwijl hij tegen Henri's vriend zat te blazen greep deze hem bij de achterpooten.

— Sla 'm er af! Sla 'm er af, — schreeuwde hij, toen Jocko in zijn haar begon te wroeten en zijn nagels in zijn vleesch plantte. Henri werd woedend en wierp een stoel naar het hoofd van zijn vriend.

De aap liet los en toen hij op den vloer terecht kwam gaf Henri hem zoo'n flinken schop, dat hij uit het raam vloog.

— Den hemel zij dank! — hijgde Henri's vriend. Ik hoop, dat hij zijn verwenschten nek gebroken heeft.

Ze keken uit het raam en daar beneden op de straat, lag Jocko stijf en bewegingloos.

Zijn vuist tegen het levenloos dier ballend stelde Henri voor, eens te onderzoeken, wat de oorzaak van al dien last was geweest en eens te zoeken naar de dienstbode.

Ze zagen mevrouw Meesters in een hoek gekropen en Bridget juist van onder een sofa kruipen.

— O! mijnheer, al mijn ribben zijn gebroken. Als u dien leelijken duivel houdt, vertrek ik morgen.

— Wees maar niet bang, Bridget. Hij is uit 't venster gesprongen.

Nadat Henri een beetje bekomen was, zei hij op een toon, wat heet water zou doen bevriezen.

— Mag ik u vragen, mevrouw Meesters welke idioot u zoo iets voor huisdiertje zond. Ik geloof, dat ik voor de eerste paar dagen niet op mijn verhaal zal komen. Hij heeft me warempel alles gebroken.

— Och, liefste, 't spijt me zoo! Ik dacht dat je van apen hield, en dat ik er wel een van je mocht houden.

— Al woonden we in een gepantserd huis dan nog niet. Denk er dus aan als je weer eens zin hebt in een huisdiertje. Morgen zal ik me echter voor de voorzichtigheid laten verzekeren tegen ongelukken. Ik zal maar niet vragen, waar je me morgenavond weer op vergasten zult.

Hierna zette de arme mevrouw heelemaal van streek, en haar echtgenoot en vriend kijkende alsof ze van den donder waren getroffen, zich aan het zeer vertraagd diner.

Aan zoo'n presentje heb je tenminste nog iets.

De Residb.

Ingezonden Stukken.

Curaçao 15 Februari '06.

Mijnheer de Redacteur:

De Heer Michelsen, waarn. hoofd van de Hendrik-School heeft zich verplicht geacht tegenover het *Publiek*, dat mijn stuk heeft gelezen, „op enkele punten daaruit in te gaan"— Niet tegenover *mij* verantwoordt hij zich, Neen tegenover het publiek! Eigenlijk gezegd, wenscht hij zich volstrekt niet te verantwoorden— want, „als er daarvan sprake was, dan „zou hij dat niet in de courant doen „en zeker in 't allerminst tegenover mij."—

Goed.— Ondertusschen heb ik, als deel uitmakende van het Publiek, toch geprofiteerd van zijn „ingang op enkele punten", en dan moet ik zeggen, dat ik de sluiting van de Hendrikschool, nu er maar ¼ der leerlingen ziek was, nog véél onverantwoordelijker acht, dan toen ik mijn eerste stuk schreef.

Ik mag verkeerd zijn ingelicht geweest, maar dit verandert niets aan het wezen der zaak.

Ik zeide, dat men de school gesloten had, zonder den *Geneeskundigen Raad* te raadplegen.

Hierop antwoordt de Heer M. dat *men* den Stadsgeneesheer om advies heeft gevraagd. Ik vind dat erg lief en attent van *men*; maar op mijne **beurt vraag ik**:

Sedert wanneer vertegenwoordigt de Stadsgeneesheer den Geneeskundigen Raad? Indien de Stadsgeneesheer gelijk staat met den Geneeskundigen Raad, waartoe dient dan de Raad? Waarom heeft de Gouverneur onlangs aan *den Raad* advies gevraagd om de Bijzondere Scholen in de buitendistricten voor één maand te sluiten, en heeft Hij zich niet bepaald tot het hooren van den Stadsgeneesheer?

Was dit niet aan mijn schrijven te danken?

Had ik dan geen gelijk?

Verder heb ik gezegd, dat men de *jongens* waarschuwde, maar niet *de ouders!* Ook dit schijnt waar te zijn. „Met de meisjes maakte men nog minder omslag, men liet haar eenvoudig Maandagmorgen naar school gaan"— schreef ik.

De Heer M. zegt hierop: Zoover ik heb gehoord, waren het er zeven of acht uit 4 huisgezinnen; de anderen waren gewaarschuwd."

Ik heb dit punt heel nauwkeurig onderzocht en heb de verklaring in handen van 24 huisgezinnen, die niet gewaarschuwd waren. Belangstellenden kunnen zich hiervan te mijnen huize nader overtuigen.

De Heer M. zegt wel, dat dit laatste punt hem niet persoonlijk aangaat; maar indien de waarschuwing niet aan allen werd gedaan, dan is dit aan hem en aan hem alleen te wijten.

De zaak heeft zich nl. aldus toegedragen:

Op zekeren dag, vervoegde de Heer M. zich bij Mejufr. Bakhoven, waarn. Hoofd der Meisjesschool, en verzocht bij haar een brief te onderteekenen, waarin hij aan de Schoolcommissie voorstelde, met het oog op de zich uitbreidende mazelen-epidemie, de Hendrikschool en de Wilhelminaschool voor 8 dagen te sluiten.

Mejufr. Bakhoven gaf hem te kennen, dat zij *sterk* daartegen was en weigerde den brief te onderteekenen, omdat er van de 81 leerlingen harer school, slechts 10 ongesteld waren.

Daarop diende de Heer Michelsen eenen brief door *hem alleen* onderteekend aan de Schoolcom. in. Mejufr. B. vernam verder niets van de zaak. Eerst op Zondag, den 28 Januari jl., daags vóór de sluiting der school, vernam zij, des avonds om 9 uur, dat er voor 8 dagen geen school zou zijn!

Hoe kon Mejufr. B., op zoo'n uur, nog alle kinderen laten waarschuwen? Zij deed wat zij vermocht; zond boodschappen aan haar onderwijzend personeel, maar kon onmogelijk bijtijds de ouders bereiken.— Gaat dit punt den Heer M. niet persoonlijk aan?

Ten slotte nog dit.

Indien het zoo dringend noodzakelijk was, de school te sluiten, om de verspreiding der epidemie te voorkomen, waarom dit voor slechts 8 dagen gedaan? Waarom de lessen, na verloop van die eene week, hervat? Is de ziekte soms geweken? Het tegendeel is waar! Blijkt niet hieruit voldoende, dat de sluiting slechts voor de aardigheid is geweest?

Waarlijk het is tijd, dat aan dergelijke opvattingen een einde wordt gemaakt. De Hendrikschool, die weleer zulke schoone resultaten heeft gegeven, die weleer eene zoo schoone reputatie genoot, die zooveel geld verslindt, dreigt op de flesch te gaan, indien daar niet spoedig eene algeheele, ingrijpende hervorming wordt ingevoerd.

Reeds bestaat bij sommigen het voornemen eene model privaat inrichting van onderwijs tot stand te brengen. Wil het Gouvernement wachten, tot het zoover komt?

De Heer M. zegt, dat hij „vertrouwt, dat ik toch zeker wel zoo verstandig ben, om te begrijpen, dat hij zich zeker in 't allerminst tegenover mij zou verantwoorden."

Tot mijn leedwezen moet ik zijn vertrouwen beschamen. Als burger, als belastingbetalende burger, als vader, wiens kind de Wilhelminaschool bezoekt, heb ik recht en aanspraak op verantwoording van hen, die door mij worden betaald om onderwijs te geven; wanneer zij onder het een of ander voorwendsel, waaraan zij zelven niet gelooven, zonder de minste noodzakelijkheid, uit gemakzucht of maar voor de aardigheid voorstellen om hun school voor 8 dagen te sluiten.

En hiermede BASTA!!

U dankzeggende voor de mij verleende plaatsruimte, verblijf ik

Hoogachtend,

Uw dienstwillige dienaar,

I. VAN LIER Ez.

Nieuwsberichten.

Curaçao.

Havennieuws.

Van 1 — 15 Feb. liepen onze haven binnen:

Stoombooten	17	
Goeletten	18	
Bijlanders	24	
Brikken.	2	
Totaal	61	schepen.

Kol. Raad.

Onder veel regen en groote belangstelling werd Dinsdagavond de aangekondigde zitting van den Kolonialen Raad gehouden. De leden waren allen aanwezig, uitgezonderd de heer J. S. JOUBERT, die had kennis gegeven wegens sterfgeval in de familie niet tegenwoordig te kunnen zijn. Na voorlezing en goedkeuring der notulen van de vorige vergadering, deelde de Voorzitter mede, dat waren ingekomen:

Een missive van den Gouverneur waarin werd kennis gegeven van de benoeming der heeren: J. S. JOUBERT, Dr. H. A. DE CASSERES, A. G. S. MULLER, M. C. FAUEL en J. SUTHERLAND, alsmede van de eedsaflegging der vier eersten.

Een brief van den heer SUTHERLAND, waarin hij bekend maakt dat hij volgens zijn meening niet gekozen had kunnen worden, omdat hij niet is ingeschreven als ingezetene.

De Voorzitter verklaart, dat over dit geval het gevoelen is gevraagd van den Minister van Koloniën én dat de heer FAUEL zich in dezelfde omstandigheid bevindt. Verder waren ingekomen de twee nieuwe ontwerpen, verleden week door ons aangekondigd.

Hierna wenschte de Voorzitter den nieuwen leden geluk, waarop Dr. DE CASSERES antwoordde.

De beide nieuwe Ontwerpen werden naar de afdeelingen verwezen en men ging over tot het kiezen van nieuwe canditaten voor de zoogenaamde vacatures der heeren FAUEL en SUTHERLAND.

De uitslag was als volgt;

Vacature-FAUEL: 1ste candidaat, dr. C. A. Zeppenfeldt 9 stemmen, J C. Evertsz 1 stem. 2de cand., J. C. B. Forbes 7 st., J. C, Evertsz 1 st. J. M. Maal 1 st., G. A. F. Nouel 1 st.

Vacature-SUTHERLAND: 1ste cand. H. M. Penso 7 st., C. S. Gorsira JPEz. 1, W. T. Chapman 2. 2^{e}. cand. M. de Castro 7 st., J. H. W. Gravenhorst 1. C. S. Gorsira JPEz. 1 en mr. C. S. Gorsira 1.

Vacature-SENIOR: 1ste. cand. Edwin Senior 9 st., G. A. F. Nouel 1. 2^{e}. cand. G. A. F. Nouel 7, A. D. Capriles 1, J. J. Pietersz 1 en J. van Lier Ez. 1.

Vacature-FERGUSON: 1ste cand. dr. H. Ferguson 9 st. 1 stem in blanco. 2^{e}. cand. J. B. Gravenhorst 7, J. Janse 1, H. A. Michelsen 1 en H. J. Cohen Henriquez 1.

Ook nu bleef de keuze van nieuwe candidaten zeer moeilijk en beperkt, daar art. 6 van het Reglement op het beleid der Regeering als eerste voorwaarde eischt het ingezetenschap en als ingezetenen worden aangemerkt:

a. Nederlanders......wanneer zij gedurende de jongste zes maanden, aan de benoeming voorafgegaan, in de kolonie gevestigd geweest zijn,

b. vreemdelingen, wanneer zij gedurende de jongste drie jaren, aan de benoeming voorafgegaan, in de kolonie gevestigd geweest zijn."

Het zou dus al weinig gebaat hebben als de kiezers gewacht hadden tot na de aanneming en afkondiging van het nieuwe Ontwerp, waardoor de beteekenis van *vestiging* alleen werd gewijzigd. Eerst zes maanden later zou de keuze daardoor minder moeilijk blijken. En zoolang kon men bezwaarlijk wachten.

Dit beperkt zijn in de keuze was, naar wij uit goede bron vernemen, de eenige oorzaak, waarom de oude gewoonte niet kon gevolgd worden, om als opvolger van een aftredend lid ook weder een lid te kiezen van denzelfde gezindte als het afgetreden lid. Wanneer de nieuwe wet in werking treedt, zal men zeker de vroegere gewoonte weder volgen.

Algemeen Nederlandsch Verbond.

Op Vrijdag 9 Februari 1906 des avonds ten 7½ uur werd een bestuursvergadering gehouden ten huize van den Heer L. v. D. VEEN ZEPPENFELDT.

Tegenwoordig 7 leden. Afwezig met kennisgeving de Heeren J. P. E. GAERSTE en MORD. C. HENRIQUEZ.

Wegens afwezigheid van den Voorzitter word de vergadering geleid door den Onder-Voorzitter, den Heer J. C. WAHLEN.

De vergadering wordt geopend, waarna de notulen der vorige vergadering worden voorgelezen en goedgekeurd.

Aan de orde is de verkiezing van 3 nieuwe bestuursleden. Aan de beurt van aftreding zijn de Heeren J. P. E. GAERSTE, J MÖLLER en J.C. WAHLEN.

De uitslag der stemming is, dat op den Heer GAERSTE worden uitgebracht 7 stemmen, op de Heeren MÖLLER en WAHLEN ieder 6. terwijl de Heer C. STATIUS MULLER twee stemmen verkreeg, zoodat de aftredende leden alle drie werden herkozen. Vervolgens wordt bepaald, dat het dagelijksch bestuur zal zijn samengesteld evenals het vorige jaar.

Wordt besloten de jaarlijksche algemeene vergadering te houden op Woensdag den 21sten Februari a. s. des avonds ten 7½ uur in de bovenzaal van de societeit „De Gezelligheid."

Wordt benoemd tot lid in de commissie bedoeld in art. 6 van de statuten van het Verbond de Heer A. C. DE VEER te 's Gravenhage,

De Secretaris leest nu zijn jaarverslag voor, hetwelk na eenige kleine wijzigingen wordt goedgekeurd.

Wordt besloten met het oog op de heerschende mazelen-epidemie en de aanstaande vastendagen de uitvoering in het Theater Naar uit te stellen tot na Paschen.

Sedert de vorige vergadering zijn ingekomen:

1°. Een brief van het Hoofdbestuur meldende, dat aan ons zijn verzonden honderd portretten van H. M. de Koningin, ten einde ze op doelmatige wijze in de kolonie te verspreiden.

2°. Een brief van den Heer FRED. OUDSCHANS DENTZ, Vertegenwoordiger van het Verbond te Londen, mededeelende, dat een klein Nederlandsch tooneelgezelschap het voornemen heeft de West-Indische Koloniën te bezoeken met het doel in die koloniën belangstelling te wekken voor Hollandsche kunst. Gevraagd wordt om de noodige inlichtingen te verstrekken en op welke wijze onze Groep deze onderneming zou kunnen ondersteunen.

Wordt besloten van wege onze Groep de leiding op ons te nemen door een 3 tal uitvoeringen te geven met medewerking dier Nederlandsche artisten; de opbrengst geheel ter beschikking te stellen van genoemd gezelschap en dat wanneer de

onkosten daarmede niet gedekt kunnen worden onze Groep met hoogsten ƒ200 zou kunnen bijspringen.

Niets meer aan de orde zijnde wordt de vergadering gesloten.

Nieuwe Consul.

Van den heer M. NAMIAS DE CRASTO hebben wij een circulaire ontvangen, waarin hij ons mededeelde den 10den Februari zijn ambt te hebben aanvaard. Van harte hopen wij, dat de verhoudingen tusschen Curaçao en Venezuela steeds vriendschappelijker mogen worden en dat het den nieuwen Consul moge gelukken de nog bestaande belemmerende bepaling voor onze scheepvaart, in 't bizonder voor die van Aruba en Bonaire, volkomen weg te nemen.

Mazelen.

De mazelen–epidemie is met volle kracht op Aruba aan 't woeden. Honderden kinderen liggen ook daar ziek. Deze ziekte moge op zichzelve niet kwaadaardig wezen, vele kinderen, vooral jonge, sterven er aan door onvoorzichtigheid der Ouders, die zich niet houden aan de voorschriften des dokters, of zelfs niet eens vragen, hoe zij de kwade gevolgen dezer gewone kinderziekte kunnen voorkomen.

Hoeden-industrie.

De eerstelingen zijn binnengehaald. De eerste twintig fijnere hoeden werden verkocht. Twee hoeden, zeer goed gemaakt, brachten ieder 3 Gld op, een paar ƒ2,75, andere ƒ2,50, de minst goede, maar nog veel beter dan vroeger, ƒ1,75. Nu kan men toch eens zien, welk een voordeel deze fijnere methode brengt aan ons volk. Vroeger ontving men ƒ4 à ƒ4,50 voor 12 hoeden, nu ƒ3 voor een hoed. En dit zijn de eerstelingen, wij mogen gerust veronderstellen, dat de kunst nog vooruit zal gaan.

Onze vlechtsters zullen wel hun best gedaan hebben om weer een paar extra–fijne gereed te hebben voor a. s. Woensdag, als de rijke Amerikanen met de Prinzessin Victoria Louise hier een kijkje komen nemen. Hoe meer bekendheid er aan onze Curaçaosche hoeden kan worden gegeven des te beter, daardoor hopen wij in aanraking te komen met vaste geregelde afnemers. Eerst wanneer er geregeld, vaste afname van onze hoeden zal verkregen zijn, is het bestaan der industrie verzekerd. Daaraan moet dus door de „Cur. Maatschappij" alle aandacht worden geschonken.

Muziekuitvoering.

Woensdag a. s. om 7½ ure muziekuitvoering op het Molenplein, Otrabanda.

Regen.

Op Bonaire heeft het Maandagnacht en Dinsdag bijna den geheelen dag flink geregend.

Buitenland.

FRANSCH–VENEZOLAANSCH CONFLICT.

De Berlijnsche correspondent der „N. Rot. Courant" seint daaromtrent het volgende: Men weet, dat tijdens de omwenteling, die generaal Matos tegen president Castro op touw gezet had, een omwenteling die bijna twee jaren duurde en waarbij het bloed in stroomen vloeide, de diplomatieke betrekkingen tusschen Frankrijk en Venezuela afgebroken waren. Frankrijk onderhield slechts te Caracas een consul, zekeren Quievreux, die zich van de plichten van een zaakgelastigde kweet. Omstreeks het begin van 1903 werden de diplomatieke betrekkingen tusschen beide landen weer aangeknoopt. Frankrijk zond den heer Wiener naar Caracas en Quievreux verliet Venezuela. Zijn vertrek viel juist in een tijd, waarin de mislukking van de omwenteling bleek. De regeeringstroepen leden geene nederlagen meer, president Castro behaalde overwinning op overwinning, in twee maanden fnuikte hij de omwenteling volkomen en verzekerde aan zijn land een volledigen en duurzamen vrede. De onbegrijpelijke keer in de krijgskans verraste de Venezolaansche regeering, maar die verrassing was van korten duur.

In Venezuela zijn de telegrafische verbindingen verzekerd door de Fransche kabelmaatschappij, die van La Guaira over Curaçao, Santo Domingo en New–York naar Brest den kabeldienst onderhoudt. De Venezolaansche regeering heeft aan de maatschappij een monopolie voor 25 jaren toegestaan. De winst van de maatschappij in Venezuela bedraagt jaarlijks frs. 1,500,000. Dat is de eenige goede zaak die zij heeft. Want nadat zij 100 millioen van de Fransche geldbeleggers had opgebruikt, had zij failliet moeten gaan, indien de Fransche regeering niet den rentewaarborg voor de obligatie der maatschappij op zich genomen had. Om die reden heeft de Fransche regeering zich opgeworpen als verdedigster der maatschappij Venezuela's goed recht geschonden en zonder redelijke oorzaak een bevriende natie bedreigd, gelijk hieronder uiteengezet zal worden.

Nadat de Fransche consul Quievreux Caracas verlaten had, ontsloeg de telegraafmaatschappij zonder grond verscheidenen uit haar personeel. Deze, daarover verbitterd, speelden president Castro een kist met bescheiden van het hoogste gewicht in handen, die duidelijk bewezen, dat de Fransche consul en de telegraafmaatschappij de leiding van de omwenteling geheel in handen hadden gehad, doordat zij voor haar berichten overbrachten, haar raad gaven en ook de noodige geldmiddelen verschaften.

De „Börsenkurier" maakt nu ongeveer een dozijn van deze samenzweerderstukken openbaar. Ze zijn, volgens het blad, echt en dragen alle het stempel van de Fransche telegraafmaatschappij en zijn van de hand van den Franschen consul. In die stukken komt steeds de aanmaning voor, dat zij zeer vertrouwelijk behandeld moeten worden. Zij verraden, met schennis van het telegraafgheim, alle bewegingen en mededeelingen van Castro, geven Matos wenken enz. De reeks telegrammen, die de Fransche consul aan de opstandelingen zond, werden alle door hemzelf geschreven en zouden, zegt de „Börsenkurier" een boekdeel vullen.

Dat men er niet tegen in kan brengen, dat het hier persoonlijke daden van consul Quievreux en ondergeschikte beambten zijn, buiten verband met de telegraafmaatschappij en de Fransche regeering, bewijst een brief, waarin de bestuurder van het bedrijf der telegraafmaatschappij, dd. 8 Januari 1902, aan den agent te Fort-de-France „vertrouwelijk" mededeelt: „Wij hebben hier Matos meermalen gezien en wenschen, aangezien hij ook door het departement van Buitenlandsche Zaken (te Parijs) gesteund wordt, dat hij slaagt."

De „Börsenkurier" belooft haar onthullingen voort te zetten. Die onthullingen zijn vooral ook voor de Vereenigde Staten belangwekkend, want slechts terwille daarvan is Frankrijk, dat reeds een eskader gemobiliseerd heeft, nog niet geweldadig tegen Venezuela opgetreden."

(*De Nijmeegsche Courant*) van 16 Januari.

Advertentien.

Drukker:
ALFREDO F. SINTIAGO